

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde reputaties

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties

E-boek nouvelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord

J.D. Robb

Vermoorde reputaties

ISBN 978-225-6891-0

ISBN 978-90-6023-796-6 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Glory in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Wil Immink Design / Thinkstock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1995 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bovendien was de reputatie goedkoop...
Ze hebben hem sindsdien behouden door te sterven.

Dryden

Gestikt in ambitie van de laagste soort.

Shakespeare

1

De doden waren haar werk. Ze leefde met ze, werkte met ze, bestudeerde ze. Ze droomde zelfs van ze. En omdat dat blijkbaar nog niet genoeg was, rouwde ze ergens in een diepe, verborgen kamer van haar hart om ze.

In de tien jaar als politieagent was ze harder geworden. Ze keek onbewogen, zakelijk en vaak cynisch naar de dood en zijn vele oorzaken. Daardoor leken situaties zoals die ze nu bekeek, op een regenachtige nacht in een donkere straat vol ranzig afval, bijna te gewoon. Toch raakte het haar.

Ze vond moord niet meer schokkend, maar nog steeds walgelig.

Deze vrouw was ooit mooi geweest. Lange lokken goudblond haar lagen als zonnestralen uitgewaaierd op het smerige trottoir. Haar ogen, opengesperd en met nog steeds die angstige uitdrukking die de dood vaak achterliet, staken diep paarsrood af tegen de lijkleke, natgeregende wangen.

Ze droeg een duur pakje, dezelfde warme kleur als haar ogen. Het jasje was netjes dichtgeknoopt, in tegenstelling tot de opgetrokken rok die haar afgetrainde dijen onthulde. Aan haar vingers, oren en op de hippe revers van haar jasje glinsterden juwelen. Naast haar uitgestrekte vingers lag een leren tas met een gouden sluiting.

Haar keel was wreed doorgesneden.

Inspecteur Eve Dallas hurkte neer naast de dood en onderzocht hem nauwgezet. De aanblik en geuren waren vertrouwd, maar iedere keer, zonder uitzondering, was er iets nieuws. Zowel het slachtoffer als de dader lieten hun eigen sporen achter, hun eigen stijl – dat maakte moord persoonlijk.

De plaats delict was al opgenomen. De politiesensoren waren geplaatst, evenals een privacyscherm om nieuwsgierigen op een afstand te houden en aantasting van de plaats delict te voorkomen.

Het verkeer, voor zover daar in dit gebied sprake van was, werd omgeleid. Het weinige luchtverkeer op dit nachtelijke uur veroorzaakte weinig overlast. Het drumritme van de muziek uit de seksclub aan de overkant van de straat dreunde constant door de lucht, zo nu en dan doorspekt met feestgejoel. De gekleurde lichten van het roterende uithangbord dansten over het scherm, wierpen felle kleuren op het lichaam van het slachtoffer.

Eve had de club voor de rest van de nacht kunnen laten sluiten, maar dat leek onnodig gedoe. Zelfs in 2058, ondanks het vuurwapenverbod en genetische testen die zorgden dat gewelddadige, erfelijke neigingen in de kiem werden gesmoord, werden er moorden gepleegd. En nog wel met zo'n regelmaat dat de feestgangers aan de andere kant van de straat zich zouden ergeren bij de gedachte dat ze moesten vertrekken vanwege zo'n onbelangrijk ongemak als de dood.

Een agent stond bij de draaiende video- en audioapparatuur. Naast het scherm stonden een paar forensische sweepers op een kluitje tegen de slagregen over werk en sport te praten. Ze hadden nog niet de moeite genomen naar het lichaam te kijken, hadden haar nog niet herkend.

Was het erger als je het slachtoffer kende? vroeg Eve zich af. De blik in haar ogen verhardde toen ze zag hoe de regen het bloed verdunde.

Ze kende openbaar aanklager Cicely Towers slechts beroepsmatig, maar goed genoeg om een uitgesproken mening te hebben over een sterke vrouw. *Een succesvolle vrouw, dacht Eve, een vechter, een vrouw die hardnekkig gerechtigheid najaagde.*

Had ze dat hier nagejaagd, in deze akelige buurt?

Zuchtend boog Eve voorover en opende de elegante, dure tas om de visuele identificatie te bevestigen. 'Cicely Towers,' zei ze in de recorder. 'Vrouw, 45 jaar, gescheiden. Woonachtig 2132 East 83rd, nummer 61-B. Geen roof. Slachtoffer draagt nog sieraden. Ongeveer...' Ze doorzocht de portefeuille. 'Twintig aan biljetten, vijftig credits en zes betaalkaarten op de plaats delict. Geen zichtbare tekenen van verzet of seksueel misbruik.'

Ze keek weer naar de vrouw die languit op de stoep lag. *Wat had je hier in godsnaam te zoeken, Towers?* vroeg ze zich af. *Hier, ver van het centrum van de macht, van je chique huis?*

En *zakelijk gekleed*, dacht ze. Eve kende de autoritaire kleding van Cicely Towers goed, had haar in de rechtszaal en op het stadhuis bewonderd. Krachtige kleuren – altijd klaar om voor de camera te verschijnen – bijpassende accessoires, altijd een tikje vrouwelijk.

Eve ging staan, wreef afwezig over de natte knieën van haar spijkerbroek. ‘Moord,’ zei ze kort. ‘Neem maar mee.’

Het verraste Eve niet dat de media al lucht van de moord hadden gekregen en dat ze werd opgewacht bij het chique gebouw waar Cicely Towers had gewoond. Diverse cameraploegen en gretige journalisten hadden hun kamp al opgeslagen op het onberispelijke trottoir. Dat het drie uur ‘s ochtends was en de regen met bakken naar beneden kwam, schrok hen niet af. In hun ogen zag Eve de roofzuchtige glans. Het verhaal was de prooi, kijfcijfers de prijs.

Ze wist de camera die naar haar toe draaide te negeren, evenals de vragen die als prikkende pijlen op haar werden afgevuurd. Ze was bijna gewend aan het verlies van haar anonimiteit. Door de zaak die ze de afgelopen winter had onderzocht en afgesloten, was ze in één keer in de belangstelling komen te staan. Door die zaak, dacht ze terwijl ze een ijsskoude blik in de richting van een verslaggever wierp die het lef had haar de weg te versperren, en haar relatie met Roarke.

Het was een moordzaak geweest. En een gewelddadige dood, hoe spannend ook, verloor al snel aan publieke belangstelling.

Maar Roarke was altijd nieuws.

‘Wat kunt u ons vertellen, inspecteur? Hebt u al een verdachte? Is er een motief? Kunt u bevestigen dat openbaar aanklager Towers is onthoofd?’

Even vertraagde Eve haar zevenmijlspassen en liet haar blik over de groep doorweekte verslaggevers met hun verwilderde blikken gaan. Ze was nat, moe en walgde, maar was ook behoedzaam. Ze

had geleerd dat de media elk stukje dat je van jezelf liet zien uitknepen, verdraaiden en door de mangel haalden.

‘Op dit moment geeft het bureau geen commentaar, behalve dat het onderzoek naar de dood van openbaar aanklager Towers in volle gang is.’

‘Hebt u de leiding over de zaak?’

‘Precies,’ zei ze kort en liep tussen de twee agenten door die de ingang van het gebouw bewaakten.

De foyer stond vol bloemen: lange rijen, een overvloed aan geurige, kleurige bloemen die haar deden denken aan lente in een exotisch oord – het eiland waar ze drie heerlijke dagen met Roarke had doorgebracht terwijl ze herstelde van een kogelwond en uitputting.

Ze nam geen tijd om glimlachend stil te staan bij de herinnering, zoals ze onder andere omstandigheden zou hebben gedaan, maar liet haar penning zien en liep over de terracottakleurige tegels naar de eerste lift.

Binnen waren nog meer uniformen. Achter de balie in de foyer waren er twee bezig met de geautomatiseerde beveiliging, andere hielden de ingang in de gaten, weer andere stonden bij de liftkokers. Zo veel mankracht was onnodig, maar Towers was openbaar aanklager, dus een van hen.

‘Is haar appartement verzegeld?’ vroeg Eve aan het dichtstbijzijnde uniform.

‘Ja, chef. Er is niemand naar binnen of naar buiten gegaan sinds uw telefoontje van tien over twee.’

‘Ik wil kopieën van de beveiligingsdisks.’ Ze liep de lift in. ‘Om te beginnen van de afgelopen vierentwintig uur.’ Ze keek naar de naam op zijn uniform. ‘Ik wil een team van zes voor buurtonderzoek, te beginnen om zeven uur, Biggs. Verdieping eenenzestig,’ beval ze en de doorzichtige liftdeuren sloten geruisloos.

Ze stapte uit op de luxueuze vloerbedekking van de eenenzestigste, de museale stilte in. De gangen waren smal, zoals in de meeste gebouwen met meerdere woningen die in de afgelopen vijftig jaar waren gebouwd. De muren waren smetteloos roomwit met spie-

gels op uitgemeten afstanden om een ruimtelijke illusie te wekken.

Binnen in de appartementen was aan ruimte geen gebrek, overdacht Eve. Er waren er slechts drie op de hele verdieping. Ze ontgrendelde het slot op 61-B met haar politieloper en liep de vredige elegantie binnen.

Cicely Towers had het goed voor elkaar, besloot Eve. En ze genoot van het goede leven. Terwijl Eve de zakcamera uit haar werkkist haalde en aan haar jas bevestigde, keek ze de woning onderzoekend rond. Ze herkende twee schilderijen van een beroemde, eenentwintigste-eeuwse kunstenaar, ze hingen aan een lichtroze muur boven een ruim, U-vormig zitgedeelte, ingericht in stroken mat roze en mat groen. Door haar relatie met Roarke kon ze de schilderijen thuisbrengen en ze herkende de comfortabele rijkdom in de eenvoudige inrichting en voorkeuren.

Hoeveel verdient een openbaar aanklager eigenlijk per jaar? vroeg ze zich af terwijl de camera de locatie vastlegde.

Alles was netjes, overdreven netjes. Maar wat wil je, bedacht Eve, voor zover ze Towers kende, was de vrouw uiterst netjes. Ze kleedde zich netjes, werkte netjes, schermde haar privéleven netjes af.

Wat had een elegante, slimme en uiterst nette vrouw dan midden op een gure avond in een gevaarlijke buurt te zoeken?

Eve liep door de kamer. De vloer was van wit hout en glansde als een spiegel onder mooie vloerkleden waarin de dominante kleuren uit de kamer terugkwamen. Op de tafel stonden ingelijste hologrammen van kinderen in diverse leeftijdscategorieën, van baby tot middelbare-schoollleeftijd. Een jongen en een meisje, allebei knap, allebei stralend.

Vreemd, dacht Eve. Ze had de afgelopen jaren met Towers aan talloze zaken gewerkt. Wist ze dat de vrouw kinderen had? Ze schudde haar hoofd en liep naar het kleine werkstation dat was ingebouwd in een elegante werkplek in de hoek van de kamer. Weer gebruikte ze haar looper om in te loggen.

‘Afspraken van Cicely Towers, 2 mei.’ Eve tuitte haar lippen toen ze de informatie las. Een uur in een luxe, besloten fitnesscentrum

voorafgaand aan een drukke dag in de rechtbank, gevolgd door een afspraak om zes uur met een vooraanstaand advocaat, daarna een eetafspraak. Eve trok een wenkbrauw op. Etentje met George Hammett.

Roarke deed zaken met Hammett, herinnerde Eve zich. Ze had hem nu twee keer ontmoet en wist dat hij een charmante, slimme man was die zijn nogal extravagante levensstijl bekostigde met zijn transportbedrijf.

En Hammett was die dag de laatste afspraak van Cicely Towers. 'Printen,' mompelde ze en stopte de uitdraai in haar tas.

Daarna probeerde ze de 'link en vroeg alle inkomende en uitgaande gesprekken van de afgelopen twee dagen op. Ze zou waarschijnlijk dieper moeten graven, maar voorlopig vroeg ze de opnamen van de gesprekken op, stopte de disk weg en begon aan een lange, zorgvuldige doorzoeking van het appartement.

Tegen vijf uur 's ochtends had ze brandende ogen en hoofdpijn. De weinige slaap die ze tussen seks en moord in had weten te persen, begon zijn tol te eisen.

'Uit beschikbare informatie blijkt,' sprak ze vermoeid in de recorder, 'dat het slachtoffer alleen woont. Uit voorlopig onderzoek komen geen aanwijzingen voor het tegendeel naar voren. Er zijn geen aanwijzingen dat het slachtoffer haar woning tegen haar zin heeft verlaten en geen afspraken die verklaren waarom het slachtoffer naar de plaats van de moord is gegaan. Onderzoeksleider heeft informatie van haar computer en 'link veiliggesteld voor nader onderzoek. Buurtonderzoek begint om 07.00 uur en beveiligingsbeelden van het gebouw worden in beslag genomen. Onderzoeksleider verlaat de woning van het slachtoffer en gaat naar de kantooruimte van het slachtoffer op het stadhuis. Inspecteur Dallas, Eve. 05.08 uur.'

Eve zette de audio- en videoapparatuur uit, deed haar werkkist dicht en ging op weg.

Het was na tien uur toen ze weer op het hoofdbureau was. Ze gaf toe

aan haar lege maag en snelde naar de kantine. Teleurgesteld, maar niet verbaasd, zag ze dat de lekkere dingen op dit tijdstip al lang op waren. Ze nam genoeg met een sojamuffin en met wat in de kantine doorging voor koffie. Hoe smerig het ook was, ze werkte alles naar binnen voordat ze zich in haar kantoor installeerde.

Maar goed ook, want haar 'link begon direct te piepen.

‘Inspecteur.’

Ze slikte een zucht in terwijl ze in het brede, barse gezicht van Whitney staarde. ‘Commissaris.’

‘Mijn kantoor, nu.’

Ze had geen tijd meer om haar mond dicht te doen voordat het scherm zwart werd.

Lekker dan, dacht ze. Ze wreef met haar handen over haar gezicht, daarna door haar korte, piekerige, bruine haar. Daar ging de kans om haar berichten te controleren, Roarke te bellen om hem te laten weten waar ze mee bezig was, of haar dutje van tien minuten waarover ze had gefantaseerd.

Ze ging weer staan, maakte haar stijve schouders los. Ze nam de tijd om haar jas uit te doen. Het leer had haar blouse beschermd, maar haar spijkerbroek was nog klam. Kalm negeerde ze het ongemak en verzamelde de weinige informatie die ze had. Als ze geluk had, kreeg ze misschien nog een kop koffie bij de commissaris op kantoor.

Binnen tien seconden had Eve door dat de koffie zou moeten wachten.

Whitney zat niet, zoals gewoonlijk, achter zijn bureau. Hij stond met zijn gezicht naar het enige raam in de muur, dat hem persoonlijk uitzicht bood op de stad die hij al meer dan dertig jaar diende en beschermde. Zijn handen waren op zijn rug gevouwen, maar de ontspannen houding werd tenietgedaan door de witte knokkels.

Eve bestudeerde kort de brede schouders, het grijzende, donkere haar en de brede rug van de man die nog maar enkele maanden geleden de functie van hoofdcommissaris had geweigerd om hier de scepter te kunnen blijven zwaaien.